

רע"פ 1421/24 - שלמה יפרח, אלישע יפרח נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1421/24

רע"פ 1490/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש ברע"פ 1421/24: שלמה יפרח

המבקש ברע"פ 1490/24: אלישע יפרח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 21.1.2024 בע"פ 12418-07-23 ובע"פ 30645-06-23 אשר ניתן על ידי כבוד השופטים ע' שחם, א' רובין ונ' פלקס

בשם המבקש ברע"פ 1421/24: עו"ד מיכאל עירוני

בשם המבקש ברע"פ 1490/24: עו"ד אריאל עטרי

החלטה

1. לפניי שתי בקשות למתן רשות לערער, הנסובות על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטים ע' שחם, א' רובין ונ' פלקס) מיום 21.01.2024 בע"פ 12418-07-23 ובע"פ 30645-06-23, בגדרו נדחו ערעורי המבקשים על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט א' כהן) בת"פ 26474-05-16, מיום 21.07.2022 ומיום 23.05.2023.

2. ביום 30.06.2016 הוגש כתב אישום המייחס למבקשים עבירה של חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335(א)(1) בצירוף סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ועבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 בצירוף סעיף 25 לחוק. בנוסף, יוחסו לאלישע שתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק; ולשלמה עבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק, ועבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק. המבקשים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בכלל העבירות שיוחסו להם.
3. בתמצית, על-פי האישום הראשון, ביום 20.03.2016 הגיעו מוחמד ומוניר, נפגעי העבירה, לבית העסק של אלישע וביקשו לקבל לידיהם חזרה צ'קים. בתגובה איים עליהם אלישע בפגיעה שלא כדין בגופם, תוך שנטל מספריים והתקרב לעברם. בסמוך לכך, התקשר אלישע לשלמה. שלמה הגיע למקום, ניגח באמצעות הטנדר שלו את רכבם של מוחמד ומוניר, ודקר את מוניר בסכין, בזמן שאלישע אחז בו. על-פי האישום השני, ביום 30.03.2016 אלישע הציג למוחמד להשיב לו את הצ'קים ולתת למוניר מתנה בסך 50,000 ש"ח, בתנאי שלא יזהה את שלמה כדוקר. בהתאם, אלישע העביר לידי יוסף, אחיו של מוחמד, את הסכום האמור, אך מוחמד סירב לקבלו. על-פי האישום השלישי, במהלך ניסיונות האיתור של שלמה מצד המשטרה הגיע שוטר לביתו, אך בעת שניסה לזהותו, הזדהה שלמה בשם אברהם.
4. עוד עולה מהכרעת הדין, כי שלמה טען שבזירת האירוע הציגו השוטרים למוניר ומוחמד תמונה שלו, וטען כי יש בכך כדי לפסול את מסדרי הזיהוי שבוצעו בהמשך, במהלכם הוא זוהה. ביחס לטענה זו, בית משפט השלום קבע כי אין בהליך איתור, כשהות החשוד אינה ידועה, כדי לפסול מסדר זיהוי שיערך לאחר שהחשוד יימצא, או לפגום במשקלו. זאת, כל עוד התמונה נחשפה לפרק זמן קצר מבלי שהדמות תיחרת בתודעת העד. בענייננו נקבע, כי אין חשש שהתמונה נחרתה בתודעת המבקשים - היא הוצגה כשמוניר היה חלש ומטושטש; מוחמד כלל לא זוכר שהוצגה תמונה; מסדר הזיהוי נערך מספר חודשים לאחר האירוע; ושלמה זוהה באופן ודאי ומהיר, מצד כל עד בנפרד, מה שתומך באותנטיות הזיהוי ומפחית את החשש מהשפעה הדדית או מזיהום.
5. מלבד זאת, נדחתה על-ידי בית משפט השלום, טענתו של אלישע בנוגע למחדלי חקירה נטענים - ובהם, אי צילום ותיעוד זירת העבירה וקורבן העבירה; אי גביית הודעה מיידית מהקורבן; אי חקירת המתלוננים על איומים; ואי תיעוד הצגת תמונתו של שלמה למוניר. לעניין זה נקבע, כי הגם שהיה ניתן לחקור את התיק בצורה יסודית ומעמיקה יותר, הרי שאין במחדלים האמורים כדי להוביל לזיכוי. שכן, הונחה תשתית מספיקה להוכחת האשמה, וזאת להבדיל מתשתית מקסימלית.
6. לבסוף, נדחו גם טענותיו של אלישע ביחס לאישום השני. ראשית, נדחתה טענתו כי היה נתון לסחיטה באיומים מצד מוחמד ומוניר, כאשר נקבע שהדבר לא הוכח. שנית, נדחתה טענתו לאכיפה בררנית בעניינו - זאת, נוכח העובדה שלא הוגש כתב אישום נגד יוסף בגין שיבוש הליכי משפט, חרף כך שיוסף הוא שיזם את המפגש בין אלישע למוחמד. נקבע, כי לאור הודעתו של יוסף במשטרה ותוכנה, אכן, יש ממש בטענה. בתוך כך צוין, כי גם המאשימה לא התייחסה בסיכומיה לסיבה בגינה לא הוגש כתב אישום נגד יוסף, כך שלא ידוע האם מדובר בשיקול ראייתי או אחר. עם זאת נקבע, כי מעמדו של יוסף לא שווה למעמד אלישע בהיררכיית העבירה, שכן אלישע היה מעורב באירוע הדקירה והיה לו אינטרס רב יותר בשיבוש החקירה. על כן, ישנו אינטרס מוגבר למצות עם אלישע את הדין, ואין לפטור מהאישום אך משום כך.
7. ביום 23.04.2023 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש וביום 23.05.2023 נגזר דינם של המבקשים. בגזר דינו, העמיד בית משפט השלום את מתחם העונש ההולם עבור אלישע בין 14 חודשי מאסר עד 3 שנות מאסר, ועבור שלמה בין 18 חודשי מאסר עד 40 חודשי מאסר. לאחר ששקל, בין היתר, את חלופי הזמן מאז שבוצעו העבירות ואת העובדה שהמבקשים שניהם נעדרי עבר פלילי, הוצב עונשם בתחתית המתחמים. בנסיבות אלה, נגזר על אלישע מאסר בפועל של

14 חודשים, ועל שלמה מאסר בפועל של 18 חודשים - זאת לצד מאסרים מותנים וענישה נלווית.

8. המבקשים ערערו לבית המשפט המחוזי וביום 21.01.2024 ערעוריהם נדחו. בתמצית, בפסק הדין נקבע כי הטענות שבערעור תוקפות בעיקרן ממצאי עובדה ומהימנות שבהן ערכאת הערעור לא תיטה להתערב. בהתייחס לערעורו של שלמה ולטענתו בדבר הפגמים שנפלו לשיטתו במסדר הזיהוי, חזר בית משפט קמא על קביעותיו של בית משפט השלום. בית משפט קמא הבהיר לעניין זה, כי גם אם הפגם פוגע במשקל הזיהוי, ישנה ראיית זיהוי מספקת - מוחמד זיהה את שלמה במסדר זיהוי נפרד, ולא הוכח כי הוצגה לו תמונה של שלמה. בית משפט קמא התייחס גם לטענת המבקש, לפיה פעולת הצגת התמונה למוניר הוסתרה על-ידי המשטרה, שלא תיעדה זאת בתיק החקירה - אך קבע, כי הדבר קיבל ביטוי בדו"ח הפעולה, כך שלא נפל כל פגם. ביחס לטענה כי אלישע התקשר לאביו של שלמה ולא לשלמה בזירת האירוע, נקבע כי העובדה שמדובר בשיחה לאדם הקשור במישרין אליו, מקשה לקבל כי זיהויו כדוקר באותו אירוע, הוא פרי מקריות גרידא.

9. בהתייחס לערעורו של אלישע נקבע, כי אקט הדקירה ארך שניות בודדות בלבד, כך שגם אם אלישע החזיק במוניר עובר לדקירה ולא בעת הדקירה, אין בעניין זה, אפוא, כדי להצדיק התערבות בקביעות בית משפט השלום. נקבע כי הגעתו של שלמה לזירת האירוע, בתכופ לשיחת הטלפון של אלישע עם אביו של שלמה, מלמדת על שיתוף פעולה הדוק בין אלישע לשלמה - כך שגם הטלת האחריות על אלישע מכוח דיני השותפות, בוססה בפסק הדין כדבעי. ביחס לטענתו של אלישע, בדבר כך שלא נאספו ממצאי DNA מבגדיו של מוניר, נקבע כי לא נפל פגם בהחלטת הרשות החוקרת, שכן הדבר נתון לשיקול דעתה, ואין בכך כדי ללמד על ספק סביר בשאלת אשמתו. מלבד האמור נפסק, כי לא עומדת לאלישע הגנה עצמית על בית מגורים, בית עסק ומשק חקלאי מגודר לפי סעיף 134 לחוק (להלן: הגנה על בית עסק), שכן לא בוצעה פעולת הדיפה אלא דקירה מאחור, שלא הייתה דרושה באופן מיידי. כמו כן חזר בית משפט קמא על קביעות בית משפט השלום, כי טענת אלישע, לפיה נסחט על ידי מוחמד ומוניר, לא הוכחה.

10. גם ערעוריהם של המבקשים בנוגע לחומרת עונשם נדחו. כך נקבע, כי בית משפט השלום ניתח נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת, תוך שאיזן בין כל השיקולים הצריכים לעניין, ובאופן שאינו מקים עילה להתערבות. אשר לטענת שלמה בדבר הפגם שנפל באי-עריכת תסקיר בעניינו נקבע, כי זה רובץ לפתחו שלו, שכן לא הוכחו על-ידו נסיבות שמנעו ממנו להגיע למפגש שנקבע לו בשירות המבחן. לבסוף נקבע, כי כך או אחרת, הוצב עונשו ברף הנמוך של מתחם הענישה.

נימוקי הבקשה

11. מכאן שתי בקשות רשות הערעור שלפניי. בקשתו של שלמה, אשר הוגשה ביום 19.02.2024; ובקשתו של אלישע, אשר הוגשה ביום 21.02.2024 - ובגדרן, בעיקרם של דברים, שבים המבקשים על אותן הטענות שטענו בערכאות דלמטה, הן ביחס להרשעתם והן בהתייחס לחומרת עונשם. לצד זאת, הועלו גם טענות פרטניות המצדיקות, לטעם כל אחד מהמבקשים, התערבותה של ערכאת ערעור זאת.

12. כך בבקשתו של שלמה נטען, כי עניינו מעלה מספר סוגיות עקרוניות, ובהן השלכת הפגמים הנטענים במסדר הזיהוי ומחדלי החקירה הנטענים על התשתית הראייתית, בראי עדותו של מוחמד, וטעמי השיקום. נטען, כי כל אלה, לצד העונש החמור שהושת עליו, עולים כדי שיקולי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור 'בגלגול שלישי'.

ביחס לגזר הדין נטען, כי ישנם שיקולי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור ובכללם אי-מתן משקל מספק לטעמי שיקום, באופן המצדיק סטייה לקולה ממתחם הענישה; הפרזה לחומרה בקביעת מתחם העונש ההולם; ואי-הקלה בעונש לאור שיקולי חלופה הזמן מעת ביצוע העבירה, עברו הפלילי הנקי וסיכויי להשתקם. עוד נטען, כי סיבת אי-התייצבותו לפגישה שנקבעה לו בשירות המבחן, היא העובדה שהזימון הגיע לידיהו במהלך 30 הימים שלאחר פטירת

סבתו, כך שהיה מקום לאפשר לו להיפגש עם קצינת המבחן פעם נוספת לצורך עריכת תסקיר כאמור, טרם גזירת עונשו.

13. בבקשתו של אלישע נטען, כי מתעורר בעניינו עיוות דין בשל טענות שונות, ובהן - אי התמלאות יסודות ההרשעה כמבצע בצוותא; התעלמות בתי משפט קמא מעדות מוניר, לפיה אלישע ניסה להרחיק את שלמה ממקום האירוע כדי למנוע לשיטתו פגיעה במוניר; האופן בו בחן בית משפט קמא את טענתו 'להגנה על בית עסק' - ביחס לעבירת הפגיעה, חלף עבירת האיומים; טענתו כי נסחט על ידי מוחמד ומוניר; וכן טענתו לאכיפה בררנית בעניינו. עוד נטען, כי יש מקום להקל בעונשו לאור חלוף הזמן, עברו הפלילי הנקי, ואורח חייו הנורמטיבי.

14. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 09.04.2020 הוגשה על-ידי אלישע בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל.

דין והכרעה

15. לאחר עיון, מצאתי כי דין שתי הבקשות להידחות.

16. הלכה היא כי רשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור. זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת עונשו של המבקש, רשות לערער תינתן רק כאשר הוכח שהעונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו למשל: רע"פ 697/24 אסתרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (05.03.2024), והאסמכתאות שם). לא השתכנעתי כי הבקשות שלפניי באות בקהל אותם מקרים חריגים, ואבאר.

17. אקדים ואומר כי מרבית טענות המבקשים בכל הנוגע להרשעתם, נטועות בקביעות עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, ועמדו במבחן ערכאת הערעור. הלכה היא כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, לא כל שכן כאשר מדובר 'בגלגול שלישי' (ראו למשל: רע"פ 5539/23 פרנקו נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (26.07.2023)). עניינם של המבקשים לא מצדיק לסטות מכלל זה. כך הם פני הדברים, בין היתר, בכל הנוגע לטענתו של אלישע כי נסחט על ידי מוחמד ומוניר, ואשר לטענותיו של שלמה ביחס לעדותו של מוחמד. טענות אלו הוכרעו על ידי בתי משפט קמא ונקבעו כממצאי עובדה ומהימנות.

18. מלבד זאת, כאמור, במסגרת בקשתו של שלמה נטען, כי ענייננו מעורר שאלה עקרונית שטרם נידונה בפסיקה, בכל הנוגע להצגת תמונה בודדת של חשוד למתלונן טרם מסדר זיהוי, והשלכת פעולה זו על נפקות מסדר הזיהוי. עוד נטען, כי בעניינו הדבר גרם לו לעיוות דין. אקדים ואומר כי לא מצאתי לקבל את הטענה על שני היבטיה. ראשית, כי אין מדובר בשאלה עקרונית שטרם נידונה בבית משפט זה. כך, נקבע זה מכבר, כי אכן, מדובר בשיטה בלתי רצויה, וכאשר יש בפני המשטרה חשוד מסוים בעבירה, מוטב לערוך מסדר תמונות ולא להציג לעד תמונה יחידה של החשוד. זאת, משום שהשיטה נושאת עמה רימוז מכללל, והיא עלולה למקד את זיכרונו של העד לדמות הנשקפת מן התמונה ולשלול, למעשה, את ערכה של כל בחירה מאוחרת יותר מבין מספר דמויות (להרחבה ראו: ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(4) 353, 397 (1993)). ודוק, הגם ששיטה זו הינה בלתי רצויה, אין בעצם קיומה כדי להוביל מניה וביה לעיוות דין או אי-צדק חמור - אלא, שכל מקרה נכון שייבחן על-פי נסיבותיו. וכך בענייננו, לא מצאתי כי עצם הצגת תמונתו של שלמה למוניר גרמה לו לעיוות דין. שכן, כפי שנקבע על ידי בתי משפט קמא, התמונה שהוצגה למוניר הייתה קטנה ומטושטשת, וכך גם מסדר הזיהוי נערך חודשים לאחר הצגת התמונה - כך שמצטמצם החשש שמא נחרתה בתודעתו של מוניר. כן מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא לפיה, אף אם נפגע משקל הזיהוי של שלמה על ידי מוניר, אזי די לנו בנסיבות ענייננו בכך ששלמה זוהה גם על ידי מוחמד, כדי להוות ראיות זיהוי מספקת כאמור לעיל.

למותר לציין, כי טענותיו של שלמה בנוגע למחדלי חקירה נטענים וטעמי שיקום, אינן מעוררות שאלה עקרונית כטענתו, אלא שמדובר בטענות פרטניות הנוגעות לעניינו. אשר לטענה לפיה מחדלי החקירה הנטענים גרמו לו לעיוות דין, אזי כלל הוא כיכאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, אין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי. אלא, שעל מנת להטיל ספק באשמתו של נאשם, יש להראות כי נפל מחדל חקירה מהותי המקפח את הגנתו, והיורד לשורשו של עניין (ראו: ע"פ 5937/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (28.09.2023)). בענייננו, כבתי משפט קמא, הגעתי גם אני למסקנה כי המחדלים עליהם הצביע שלמה אינם עולים כדי פגם כאמור; וזאת, בפרט, בשים לב לתשתית הראייתית הקיימת, שדי בה לצורך הרשעה.

אומר כבר עתה, כי ביחס לטענת שלמה בדבר התסקיר, מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא כי הדבר רובץ לפתחו שלו, וכן ממילא עונשו נגזר בתחתית המתחם, באופן שאינו מצדיק התערבות.

19. בהתייחס לטענתו של אלישע לעיוות דין, לא מצאתי כי חשש כאמור מתעורר בנסיבות ענייננו. אשר לטענתו לאי התמלאות יסודות הרשעה כמבצע בצוותא, מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא, לפיה אף אם אלישע התקשר לאביו של שלמה, ואף אם אלישע החזיק במתלונן עובר לדקירה ולא בעת הדקירה, ישנה תשתית מספיקה להטלת אחריות מכוח דיני השותפות.

כך גם, לא מצאתי ממש בטענה כי הדרך בה בחן בית משפט קמא את סייג ה'הגנה על בית עסק' אך לגבי עבירת החבלה, עולה כדי 'עיוות דין'. זאת, שכן ממילא נקבע, כי לא הוכח שאלישע נסחט, ומשכך לא הוכח שמוניר ומוחמד נכנסו לבית העסק ב"כוונה לבצע עבירה", כנדרש בסעיף 1'34 לחוק. משכך, ממילא אלישע אינו עומד בתנאי הראשון הנדרש לשם תחולת ההגנה, באופן שמאיין את החשש לעיוות דין.

יתר על כן, טענתו של אלישע לפיה ניסה להרחיק את שלמה ממקום האירוע כדי למנוע את הפגיעה במוניר, לא הועלתה בפני בית משפט קמא, ודי בכך כדי לדחותה. זאת, שכן בית המשפט יטה שלא לאשר את הרחבת החזית המשפטית, אלא במקום בו הטענות החדשות מבוססות על פסק דינה של הערכאה הדיונית (ראו: רע"פ 3653/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (06.06.2022), והאסמכתאות שם). למעלה מהצורך אציין, כי גם לגופם של דברים, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את הטענה. שכן, מחקירתו הנגדית של מוניר אליה הפנה המבקש, עולה תמונה דווקא הפוכה - לפיה, לא רק שאלישע לא ניסה למנוע את הפגיעה במוניר, אלא שהוא ניסה להרחיק את שלמה מהזירה על מנת שהמשטרה לא תאתר אותו ("כאילו הרחיק אותו במילים... שלא יתפס.. על ידי המשטרה... כמה שיותר לצאת. כמה שיותר לברוח").

20. בשולי הדברים אציין, כי לא נעלמה מעיני טענתו של אלישע בדבר אכיפה בררנית, המושתתת על עובדת אי העמדתו של יוסף לדין במסגרת האישום השני - אולם גם אותה, לא מצאתי לקבל. ראשית, כי מדובר בטענה אותה זנח המבקש בערעורו בבית המשפט המחוזי, ודי בכך כדי לדחותה; ושנית, כי גם לגופה של הטענה, אין בנימוקי הבקשה כדי להצדיק החלטה של הגנה מן הצדק בנסיבות עניינו כמבוקש.

ודוק, הלכה פסוקה היא כי הפליה בהעמדה לדין פלילי היא מצב עניינים בו פעולות ומחדלי רשויות האכיפה הביאו לכך שרק חלק מהמעורבים במעשה הפלילי הועמדו לדין, וזאת על אף שזהות נסיבותיהם ומעשיהם של כל המעורבים מצדיקים הגשת כתב אישום נגד כולם (להרחבה ראו: רע"פ 1611/16 ורדי נ' מדינת ישראל, פסקה 65 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה ח' מלצר (31.10.2018) (להלן: עניין ורדי)). הגם שנקבע בעניין ורדי, כי אין הכרח בקיומו של מניע פסול או כוונת זדון, וגם מחדל, רשלנות או טעות בשיקול דעתה של הרשות, עשויים לבסס הפליה, הרי שנדרש להצביע על ליקוי מהותי - ולא מצאתי כי ליקוי כאמור נמצא בעניינו.

בתוך כך, נקבע בהלכה הפסוקה כי לא די בהוכחת 'פגם' כדי לזכות נאשם במתן הגנה כאמור. אלא, שעל בית

המשפט לבחון את הטענה לגופה, לפי מבחן 'תלת שלבי' - ולקבוע מהי עוצמתם של הפגמים; האם יש בהם משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות; ולבצע איזון יחד עם יתר השיקולים, הערכים והאינטרסים המצדיקים את ניהול ההליך הפלילי (ראו: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נט(6) 776, 809-806 (2005)). מטבע הדברים, כך נקבע, התוצאה תהא שרק מקרים נדירים וחריגים בהם נטענה טענה לאכיפה מפלה, שאיננה תוצאה של כוונת זדון, יקימו לנאשם הגנה מן הצדק (עניין ורדי, בפסקה 99 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה מלצר).

21. אמנם, המאשימה לא התייחסה בסיכומיה לסיבה בגינה לא הוגש כתב אישום נגד יוסף, כך שלא ידוע מה השיקול שעמד מאחורי כך - ומוטב היה לו היו הדברים מובאים באופן מפורש. אולם, גם אלישע בעצמו זנח טענה זו בערעורו לבית משפט קמא, ובמובן זה התאינה האפשרות לבארו בשנית. כך או אחרת, לו ניתן היה להניח כי מדובר במחדל שמקים פגם, הרי שבראי האיזון אל מול האינטרס המצדיק את ניהול ההליך הפלילי כנגד אלישע, סבורני כי אין ענייננו נמנה על אותם מקרים נדירים וחריגים המצדיקים את ביטול האישום. ממילא גם אין בדבר כדי להצדיק הקלה בעונשו של אלישע, ובפרט שעה שזה נקבע בתחתית מתחם הענישה. מכל מקום, לא מצאתי כי הדבר עולה כדי עיוות דין או אי צדק קיצוני המצדיק קבלת רשות ערעור.

22. אף לא מצאתי כי העונשים שנגזרו על המבקשים סוטים ממדיניות הענישה הנוהגת, לבטח לא במידה המצדיקה התערבות ב'גלגול שלישי'. אין בנמצא גם שיקולי צדק אשר יש בכוחם להצדיק מתן רשות ערעור, שכן, הטעמים שהעלו המבקשים כדי להצדיק הקלה בעונשם, ממילא נלקחו כבר בחשבון בעת גזירת דינם, שעה שעונשיהם נקבעו בתחתית מתחמי הענישה. מכל אלה, לא מצאתי להתערב גם ברכיב זה של בקשתם.

23. סוף דבר: בקשות רשות הערעור נדחות בזאת, וממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ג' בניסן התשפ"ד (11.4.2024).

שׁוֹפֵט